

—
Polisiye
Gerilim
—

JO NESBO BIÇAK

Bıçak

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)
Hamamböcekleri (#2)
Kızılgerdan (#3)
Nemesis (#4)
Şeytan Yıldızı (#5)
Kurtarıcı (#6)
Kardan Adam (#7)
Leopar (#8)
Hayalet (#9)
Polis (#10)
Susuzluk (#11)

Diğer kitaplar

Macbeth

BIÇAK

Orijinal adı: Kniv

© Nesbo, 2019

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Can Yapalak

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Kasım 2019 / ISBN 978-605-09-6743-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Kapak görseli: Oleg Golovnev / EyeEm / Royalty-free/ Getty Images Plus

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bıçak

Jo Nesbo

Çeviren: Can Yapalak

I

Çürük çam ağacının dalından sarkan yırtık elbiseyi görünce yaşlı adamın aklına çamaşır ipine asılmış bir elbiseyle ilgili, gençliğinden kalma o şarkı geldi. Fakat elbise şarkıdaki gibi bir güney melteminde değil, üzeri buz tutmuş nehrin dondurucu sularının içinde salınıyordu. Tamamen nehrin dibine gömülmüştü ve saat öğleden sonra beşi geçmesine, aylardan mart olmasına ve hava durumunda söylendiği gibi suyun üstündeki gökyüzü açık görünmesine rağmen, buz katmanından ve dört metrelik sudan geçen ışıktan geriye çok bir şey kalmıyordu. Çam ağacı ve elbise, yeşilimsi tuhaf bir loşluğun içinde duruyordu bu yüzden. Anladığı kadarıyla üzerinde beyaz pantiyeleri olan mavi renkli yazlık bir elbiseydi. Belki bir zamanlar tamamı renkli bir giysiydi, kim bilir? O dalda ne kadardır takılı kaldığına bağlıydı bu muhtemelen. Hiç durmayan akıntı nehir yavaşken elbiseyi okşayıp yıkıyor, nehir coştuğunda ise onu bir oraya bir buraya çekiştirip azar azar parçalıyor olmalıydı. Bu açıdan baktığında yaşlı adam elbiseyi kendisine benzetti. Bir zamanlar bir kız ya da yetişkin bir kadın için, başka bir adamın gözleri için ya da bir çocuğun kolları için anlam ifade ettiği kesindi. Şimdiyse tıpkı kendisi gibi kaybolmuş, iskartaya çıkarılmış, tutsak edilmiş, alıkonulmuştu. Ne bir amacı ne de bir sesi vardı. Akıntının geriye kalan son parçaları koparması an meselesiydi.

Oturduğu sandalyenin arkasından “Neyi seyrediyorsunuz?” diyen bir ses işitti. Ağrıyan kaslarını umursamadan başını çevirip baktı. Yeni bir müşteriydi bu. Yaşlı adamın hafızası eskisinden daha zayıf olabilirdi ama Simensen Av ve Balıkçılık Malzemeleri’ni ziyaret eden birinin yüzünü asla unutmazdı. Bu müşterinin derdi silah ya da mühimmat almak değildi. Biraz tecrübeliyse insanların bakışlarından hangilerinin otobur olduğunu anlayabilirdiniz. Böylelerinin gözlerinde insanlığın öldürme güdüsünü yitirmiş olan tarafını görürdünüz. Diğer grubun sırrını paylaşmazdı onlar: İnsanı en canlı hissettiren şeyin iri bir memeliye kurşun sıkmak olduğunu. Yaşlı adam müşterinin yukarıdaki raflarda ve önlerindeki duvara dayalı geniş televizyon ekranının altında duran kancalar ya da oltalar için geldiğini tahmin etti. Belki de dükkânın diğer tarafındaki doğa kameralarından birine bakacaktı.

“Haglebu Nehri’ni izliyor.” Cevap veren Alf’ti. İhtiyarın damadı yanlarına gelmişti. Ellerini işte devamlı giydiği uzun deri yeleşinin derin ceplerine daldırmış, topuklarının üzerinde yaylanarak dikiliyordu. “Geçen sene üretici firmayla birlikte oraya bir su altı kamerası kurduk. Böylece Norafossen’in yakınındaki somon geçidini biraz yukarıdan yirmi dört saat canlı izleyebiliyoruz ve balıkların ne zaman akıntıya karşı yüzmeye başladığını daha iyi görebiliyoruz.”

“Ne zamanmış peki?”

“Bir kısmı nisan ve mayısta ama asıl büyük akın haziranı buluyor. Alabalıklar somonlardan önce yumurtlamaya başlıyor.”

Müşteri yaşlı adama gülümsedi. “O halde epey erkencisiniz, ha? Hiç balık gördünüz mü bari?”

Yaşlı adam ağzını açtı. Kelimeler aklındaydı, hiçbirini unutmamıştı. Ama dudaklarından bir şey çıkmadı. Ağzını tekrar kapattı.

“Afazi” dedi Alf.

“Ne?”

“Bir tür felç. Konuşamıyor. Olta malzemesi mi bakıyorsunuz?”

“Doğa kamerası” dedi müşteri.

“Demek avcısınız?”

“Avcı mı? Hayır, alakam yok. Sörkedalen’deki kulübemin dışında daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen hayvan dışkıları gördüm. Fotoğraflarını çekip Facebook’a koydum ve ne olduklarını sordum. Dağlarda yaşayan insanlar tereddütsüz aynı cevabı verdi: Ayı. Ayıymış! Buradan, Norveç’in başkentinin göbeğinden arabayla yirmi, yürüyerek üç buçuk saatte gidilen bir ormanın içinde hem de.”

“Olağanüstü.”

“Olağanüstüyle ne kastettiğinize bağlı. Söylediğim gibi, orada bir kulübem var. Ailemi de götürüyorum. Birinin o ayıyı vurmasını istiyorum.”

“Ben avcıyım, o yüzden ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama biliyorsunuz, Norveç gibi yakın zaman önce *ayıdan geçilmeyen* bir ülkede bile son iki yüzyılda neredeyse hiç ölümcül ayı saldırısı yaşanmadı.”

On bir, diye düşündü yaşlı adam. 1800’den bu yana on bir kişi. Sonuncusu 1906’da. Konuşma ve hareket kabiliyetini kaybetmiş olabilirdi fakat hafızası hâlâ yerindeydi. Kafası da çalışıyordu. En azından çoğu zaman. Bazen akli biraz karışırdı ve damadıyla kızı Mette’nin bakıştığını görünce ters giden bir şeylerin olduğunu anlardı. Kendi elleriyle kurduğu ve elli sene işlettiği bu dükkâm onlara ilk devrettiğinde hâlâ iş görüyordu. Fakat son felçten beridir sadece oturuyordu. O kadar da korkunç sayılmazdı gerçi. Zaten Olivia öldükten sonra hayatının geri kalanından pek bir beklentisi kalmamıştı. Ailesine yakın olmak, her gün sıcak bir kap yemek yemek, dükkândaki sandalyesine oturmak ve her şeyin ken-

disiyle aynı hızda hareket ettiği, en heyecanlı yeri yumurtlamak için nehri tırmanan ilk balıkların görüldüğü an olan, bu sonsuz ve sessiz programı televizyon ekranından izlemek yeterliydi.

“Ama tabii ki bir daha yaşanmayacak diye bir şey yok.” Yaşlı adam Alf’in sesini duydu. Müşteriyle doğa kameralarının olduğu bölüme gitmişti. “Oyuncak ayı gibi görünseler bile tüm etoburlar öldürür. O yüzden bir kamera alın ki hayvan kulübenizin yakınında mı yaşıyor yoksa sadece oradan geçip gitmiş mi, anlayın. Hem bu aralar boz ayıların kış uykusundan uyanma zamanı, hepsi açlıktan ölüyordur. Dışkıları bulduğunuz alana ya da kulübenin dışında bir yere kamera kurun.”

“Kamera bu küçük kuş evinin içinde mi şimdi?”

“Kuş evi kamerayı dış etkenlerden ve çok yakına gelen hayvanlardan koruyor. Bu gördüğünüz, fiyatı diğerlerine göre daha uygun, basit bir kamera. Hayvanların, insanların ve diğer her şeyin yaydığı ısıyı algılayıp kızılötesi ışınları kaydeden bir Fresnel merceği var. Seviye normal değerden şaşırtığında kamera kendiliğinden kayda giriyor.”

Yaşlı adam konuşmayı hayal meyal dinlerken dikkatini çeken bir şey oldu. Televizyon ekranında bir değişiklik vardı. Ne olduğunu göremese de yeşil karanlığın bir ışıkla parladığını seçebiliyordu.

“Kayıtlar kameranın içindeki bir hafıza kartında tutuluyor. Daha sonra bilgisayarımızdan izleyebiliyorsunuz.”

“Asıl olağanüstü olan buymuş.”

“Evet ama kayıt olup olmadığını görmek için bizzat gidip kamerayı kontrol etmeniz gerekiyor. Biraz daha pahalı bir model alırsanız her kayıt olduğunda telefonunuza mesaj da gelir. Bir de şu var; en gelişmiş model. Bu da görüntüleri hafıza kartında saklar ama aynı zamanda telefonunuza ya da elektronik posta adresinize gönderir. Yani kulübeden çıkma-

nıza gerek kalmaz, arada bir pili değiştirmek dışında kameranın başına gitmezsiniz.”

“Ya ayı gece gelirse?”

“Kameranın sadece beyaz değil, siyah ışık LED’leri de mevcut. Işık görünmediği için hayvan korkup kaçmaz.”

Işık. Yaşlı adam artık görebiliyordu. Nehrin yukarısından, sağ taraftan bir ışık demeti geliyordu. Yeşil suları delerek elbiseye vuruyordu. Bir anlığına içinde bir kızın belirdiğini ve neşeyle dans ettiğini düşünüp ürperdi.

“Bilimkurgu filminden fırlamış gibi, ha?”

Yaşlı adam görüntüye bir uzay gemisinin girdiğini görünce ağızını açtı. Gemi içeriden aydınlanıyordu ve nehir yatağının bir buçuk metre üzerinden uçuyordu. Akıntı onu bir kayaya çarpınca gemi adeta yavaş çekimde dönmeye başladı. Önünden çıkan ışık, nehir yatağını geçti ve kameranın merceğine vurup yaşlı adamın gözlerini bir an için kör etti. Havada süzülen uzay gemisi çam ağacının kalın dallarına takıldı ve durdu. Yaşlı adam kalbinin göğsünden çıkacağını sandı. Bir arabaydı bu. İç lambası yanıyordu ve içinin neredeyse tavana kadar suyla dolu olduğu görülebiliyordu. Arabada biri vardı. Sürücü koltuğunda yarı dikilir bir halde başını tavana dayamış, belli ki çaresizce nefes almaya çalışıyordu. Arabayı tutan çürük dallardan biri kırıldı ve araba akıntıya kapıldı.

“Günüşiği kadar net ve odaklı bir görüntü alamazsınız; üstelik sadece siyah-beyaz kaydeder. Ama mercekte buğu olmadığı ve önü kapanmadığı müddetçe ayıyı kesin olarak görebilirsiniz.”

Yaşlı adam Alf’in dikkatini çekmek için ayağını yere vurdu. Arabadaki adam yeniden suya gömülmeden önce derin bir nefes alıyor gibiydi. Fırçaya benzeyen kısa saçları dalgalanıyor, yanakları şişiyordu. Kameraya bakan yan pencereye iki eliyle birden vurdu fakat arabadaki su darbelerin gü-

cünü emiyordu. Yaşlı adam ellerini kolçaklara bastırıp sandalyeden doğrulmayı denedi ama kaslarına söz geçiremedi. Adamın ortaparmaklarından birinin gri olduğunu fark etti. Adam vurmaya bıraktı ve bu kez cama kafa attı. Pes ediyordu sanki. Derken bir dal daha kırılıp sulara karıştı. Akıntı arabayı kendine çekmeye çalışsa da çam ağacının onu bırakmaya niyeti yoktu. Yaşlı adam, araba camına dayanan acı dolu yüze baktı. Pörtlemiş mavi gözlere. Ağzının kenarından kulağına doğru ciğer rengi kavisli bir yara uzanıyordu. Yaşlı adam sandalyesinden kalkmayı başardı ve kameraların olduğu bölüme doğru iki sarsak adım attı.

Alf müşteriden sakince özür diledi. “Ne oldu, baba?”

Yaşlı adam eliyle arkasındaki ekranı işaret etti.

“Ciddi misin?” dedi Alf şüpheyile. Telaşla kayınpederinin yanından geçip televizyona yaklaştı. “Balık mı gördün?”

Yaşlı adam başını iki yana salladı ve ekrana döndü. Araba. Gitmişti. Her şey eski haline dönmüştü. Nehir yatağı, ölü çam ağacı, elbise, buzdan geçen yeşil ışık. Hiçbir şey olmamıştı sanki. Yaşlı adam ayağını tekrar yere vurup ekranı gösterdi.

“Sakin ol, baba” dedi Alf, omzuna dostça vurarak. “Yumurtlamak için çok erken, sen de biliyorsun.” Müşterinin ve doğa kameralarının yanına döndü.

Yaşlı adam sırtları dönük halde dikilen iki adama bakarken içini çaresizliğin ve öfkenin kapladığını hissetti. Az önce gördüğü şeyi nasıl anlatacaktı? Doktor, sol beynin hem ön hem arka kısmını etkileyen bir felç durumunda hastanın sadece konuşma yetisini değil, yazarak ya da el işaretleri yaparak iletişim kurma kabiliyetini de çoğunlukla kaybettiğini söylemişti. Sandalyesine sendeleyerek geri döndü ve oturdu. Akmaya devam eden nehre baktı. Vakurdu. Kararlıydı ve değişmemişti. Birkaç dakika sonra kalbinin eskisi gibi sakince attığını hissetti. Belki de böyle bir şey hiç yaşanmamıştı, kim

bilir? Belki de ihtiyarlığın mutlak karanlığına bir adım daha yaklaşmıştı, hepsi bu. Ya da bu örnekte olduğu gibi ihtiyarlığın sanrılarla dolu renkli dünyasına. Gözlerini elbiseye dikti. Arabanın farları vurduğunda bir anlığına içinde Olivia'nın dans ettiğini sanmıştı. Ön camın arkasında ise daha önce gördüğü bir yüzü görür gibi olmuştu. Hatırladığı bir yüz. Artık yalnızca buraya, dükkâna gelen kişilerin yüzlerini hatırlıyordu. Ve bu adamı burada iki kere görmüştü. O mavi gözleri, ciğer rengi yarası hâlâ aklındaydı. İkisinde de doğa kamerası satın alıp gitmişti. Yakın zaman önce polisler onu sormuştu. Neyse ki onlara uzun bir adam olduğunu ve gözlerindeki bakışı anlatabilmişti. Sırrı bildiğini açığa çıkararak, otobur olmadığını söyleyen o bakışı.

Svein Finne kadının üzerine eğilip bir elini alınına koydu. Terden ıslaktı. Ona diktiği gözleri acıdan kocaman açılmıştı. Ya da korkudan. Daha çok korkudan, diye düşündü Svein.

“Benden korkuyor musun?” diye fısıldadı.

Kadın başını aşağı yukarı sallayarak yutkundu. Svein onu hep güzel bulmuştu. Evine gidip gelirkenki yürüyüşünü, spor salonunda spor yapışını, metroda birkaç koltuk yanında oturuşunu izlerken kendini kasten göstermişti ona. Bilsin diye. Ama onu hiç şimdiki kadar güzel görmemişti. Önünde çaresizce yattığı, ona tamamen teslim olduğu bu haliyle.

“Çabuk olacağıma söz veriyorum sevgilim” diye fısıldadı.

Kadın yutkundu. Çok korkmuştu. Svein onu öpsem mi diye düşündü. “Alt tarafı karnına bir bıçak girecek” diye fısıldadı. “Sonra bitecek.”

Kadın gözlerini sımsıkı yumdu ve kirpiklerinden iki parlak yaş süzüldü.

Svein Finne sessizce güldü. “Geleceğimi biliyordun. Seni öylece bırakmayacağımı biliyordun. Ne de olsa söz vermiştim.”

Parmağını yanağındaki ter ve gözyaşı karışımının üzerinde gezdirdi. Gözlerinin birini elindeki kartal kanadında bulunan büyük delikten görebiliyordu. Delik o zamanlar genç olan bir polisın sıktığı mermiyle oluşmuştu. Svein Finne’yi on sekiz ayrı cinsel saldırı suçundan yirmi yıl hapse mahkûm

etmişlerdi. Svein suçlamaları kabul etse de bunların birer “saldırı” olarak adlandırılmasına ve onun gibi bir adamın bu eylemler yüzünden cezalandırılması gerektiği fikrine karşı çıkmıştı. Ancak hâkim ve jürinin nihai kararı, Norveç kanunlarının doğa kanunlarının üzerinde olduğu yönündeydi. Peki, kendileri bilirdi.

Kadının gözü deliğin içinden ona bakıyordu.

“Hazır mısın sevgilim?”

“Bana öyle seslenme” diye inledi kadın. Sesi emretmekten çok yalvarır gibiydi. “Bıçaktan bahsetmeyi de kes artık...”

Svein Finne iç geçirdi. Neden insanlar bıçaktan bu kadar korkardı? İnsanoğlunun ilk aletiydi oysa. İki buçuk milyon yıldır kullanmalarına rağmen bazıları ağaçlardan inmelerini mümkün kılan bu şeyin güzelliğini hâlâ anlayamıyordu. Avlanma, sığınak inşa etme, tarım, beslenme, korunma. Tüm bunlar bıçaktan sonra gerçekleşmişti. Biri var olmadan diğeri de olamazdı. Yalnızca bu gerçeğin değerini bilenler ve insanlığa, köklerimize getirdiği sonuçları kabullenenler severdi bıçağı. Korku ve sevgi. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Svein Finne başını kaldırdı. Yanlarındaki tezgâhta duran kullanıma hazır bıçaklara baktı. Seçilmeyi bekliyorlardı. Doğru iş için doğru bıçağı seçmek önemliydi. Ve bunlar özel amaçlı, en kaliteli bıçaklardı. Svein Finne’nin bir bıçakta aradığı şeyden mahrumlardı elbette. Kişilikten. Ruhtan. Sihirden. Kısa dağmık saçlı, uzun boylu o genç polis her şeyi mahvetmeden önce Svein Finne’nin yirmi altı bıçaklık güzel bir koleksiyonu vardı.

Aralarında en zarifi Cava adasına özgü olandı. Uzun, ince ve asimetric biçimiyle sapı olan kıvrık bir yılanı andırıyordu. Bütünüyle güzel ve dişiydi. En etkili bıçak olmayabilirdi ancak hem bir yılanın hem de güzel bir kadının hipnotize edici özelliklerine sahip olduğu için Svein onunla insan-

lara ne derse yaptırabiliyordu. Koleksiyonun en etkili silahı ise Hint mafyasının gözdesi olan *rampuri*'ydi. Buzdan yapılmış gibi soğuk bir hissi vardı; öyle çirkindi ki bakan kişiyi büyülüyordu. Şekli kaplan pençesine benzeyen *karambit*, güzel ve etkileyici olmayı aynı anda başaran bir bıçaktı. Fakat ağır makyajlı ve kısacık dar etekli bir fahişe gibi biraz fazla iddialıydı sanki. Svein Finne böylelerini hiç sevmezdi. Onun tercihi masum görünenlerdi. El değmemiş gibi duranlar. Ve mümkünse basit olanlar. Koleksiyonun en sevdiği parçası olan Fin yapımı *puukko* gibi. Eskimiş, kahverengi ahşap bir sapı ve onunla hiç uyumlu olmayan, keskin ağız sivrilerek yukarı doğru kıvrılan yivli, kısa bir bıçağı vardı. *Puukko*'yu Turku'dan almıştı ve iki gün sonra Helsinki'nin dışındaki Neste benzin istasyonunda tek başına çalışan on sekizlik tombul bir kıza durumu izah etmek için kullanmıştı. Cinsel heyecana kapıldığında kekelemeye daha o zamanlarda başlamıştı. Kekelemek kontrolü kaybettiğinin değil, bilakis dopaminin göstergesiydi. Ve elbette seksene merdiven dayamış olmasına rağmen isteğini kaybetmediğinin kanıtı. Kapıdan içeri girip kadını tezgâha yatırması, pantolonunu kesmesi, onu döllemesi, kimlik kartını bulup çıkarması, adının Maalin olduğunu ve nerede oturduğunu öğrenmesi, sonra da oradan çekip gitmesi tamı tamına iki buçuk dakikasını almıştı. İki buçuk dakika. Gerçek bir dölleme kaç saniye sürerdi ki zaten? Şempanzeler yırtıcılarla dolu bir dünyada iki savunmasız maymun olarak ortalama sekiz saniyede çiftleşirdi. Daha az doğal düşmanı olan goriller zevki bir dakikaya çıkarabilirdi. Ancak düşman arazisindeki disiplinli bir adam, çoğu zaman zevki daha büyük bir amaç için üreme için feda ederdi: Dolayısıyla, tıpkı bir banka soygununun dört dakikadan fazla sürmemesi gerektiği gibi umumi bir yerdeki dölleme işlemi de iki buçuk dakikayı geçmemeliydi. Evrim kendisini haklı çıkarıyordu. Her şey bir zaman meselesiydi.

Şimdiyse güvenli bir bölgedeydiler. Ayrıca dölleme de olmayacaktı. Canı istemiyor değildi; istiyordu elbette ama bu defa içine bir bıçakla girecekti. Çocuk doğurma ihtimali olmayan bir kadını hamile bırakmaya çalışmak anlamsızdı. Disiplinli bir adam tohumlarını boş yere saçmazdı.

“Nişanlı olduğumuza göre sana sevgilim demeye hakkım var” diye fısıldadı Svein Finne.

Kadın şoktan kararan gözleriyle ona bakıyordu. Gözleri çoktan ölmüş gibi simsiyahtı. Sanki artık engelleyecekleri bir ışık kalmamıştı.

“Evet, *biz* nişanlıyız.” Svein sessizce gülüp kalın dudaklarını kadınınkilere bastırdı. Tükürük izi bırakmamak için dudakları hemen pazen gömleğinin koluyla sildi. Elini kadının göğüslerinin arasından karnına doğru indirirken “Sana bunun sözünü vermiştim...” dedi.

Eski ve yeni düşmanlarla karşı karşıya kalan Harry Hole hayatının en zor davasını çözmek zorunda...

Rakel tarafından terk edilen Harry Hole şimdi ufak tefek davalar verilen bir polistir ve eski dostu Jim Beam'e dönmüştür. Uzun yıllar önce hapse attığı ve pek yakında dışarı çıktığında suç işleyeceğinden emin olduğu "Nişanlı" Svein Finne'nin peşine düşmek niyetindedir. Ancak her şey sarpa sarar. Harry çok içtiği bir sabahın ertesinde kanlı kıyafetlerle uyanır, önceki geceyle ilgili hiçbir şey hatırlayamaz. Dehşetli bir kâbusun sadece başlangıcıdır bu.

Bıçak insanların neden Nesbo'nun kitaplarını okuduğunu hatırlatıyor. Nesbo'nun eski kitaplarından daha yoğun ve karmaşık bu roman... *Kızılgerdan*'ı anımsatıyor. Roman... Harry'yi bıçak sırtı denilebilecek bir yerde bırakıyor...

The Sunday Times

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Yarasa*, *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Hayalet*, *Hamamböcekleri*, *Polis*, *Kızılgerdan* ve *Susuzluk* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Jo Nesbo © Cato Leith

tebliye edilen
KDV'siz
sabit fiyat

₺ 46

ISBN 978-605-09-6743-2

ISBN 978-605-09-6743-2

9 786050 967432

**Doğan
Kitap**

Çeviren: Can Yapalak